

เรื่องที่ 1

ราชาเศศได้รับบทเรียนเกี่ยวกับความริษยา

ราชาเศศ: โรहितมาหาฉันและทิ้งรถของเล่นของเขาไว้ที่นี่
ฉันรู้ว่าเขาทิ้งมันไว้ที่บ้านฉันเพียงเพื่อจะทำให้ฉันอิจฉาเท่านั้น โอ้โฮ!
มันเป็นรถแบบที่ฉันอยากได้มาตลอดเวลาเลย ฉันอิจฉาเขาเสียจริง
มันไม่ยุติธรรมเลยที่เขาทิ้งรถของเล่นเต็มห้องไปหมด แต่ฉันไม่มีเลยซักคันเดียว
ฉันพนันได้เลยว่าห้องนอนของเขาต้องดูราวกับร้านขายของเล่นแน่ๆ นี่แน่ะ
รู้ไหมว่าฉันจะทำอะไร ฉันจะพังรถของเล่นของเขาเสีย
โรहितไม่จำเป็นต้องมีของเล่นสวยๆพวกนี้หรอก โดยเฉพาะเจ้ารถคันนี้
เขาทำให้ฉันโกรธมาก นี่จะเป็นการสอนบทเรียนให้เขาได้รู้สึกเสียบ้าง
เขาจะได้ไม่เห็นแก่ตัวมากนัก ราชาเศศทำลายรถของเล่นออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย
โรहितสมควรได้รับการกระทำเช่นนี้ เอาละ คราวนี้ฉันรู้สึกดีขึ้นแล้ว

(โรहितเดินเข้ามา)

โรहित: ราชาเศศ ราชาเศศ! เธออยู่ที่นี่หรือเปล่า ราชาเศศ
เธอได้รับของขวัญวันเกิดที่ฉันทิ้งไว้ให้เธอหรือเปล่า

ราชาเศศ: ของขวัญวันเกิดอะไรเธอ เธอเอาของขวัญวันเกิดมาให้ฉันหรือ

โรहित: ใช่ ที่มีบัตรแดงๆติดไว้ไง ฉันเอาไปวางไว้บนโทรทัศน์ของเธอไงล่ะ
แต่ตอนนี้มันหายไปไหนแล้วก็ไม่รู้ บัตรสีแดงที่ติดไว้เขียนว่า “ ให้ราชาเศศ
จากโรहित”

ราชาเศศ: เธอหมายความว่ามันเป็นของขวัญนั่นหรือ ของขวัญอะไรล่ะ

โรहित: ฉันอุตส่าห์เก็บเงินตั้งสี่อาทิตย์เขี้ยวนะสำหรับจะเอาไปซื้อรถของเล่นให้เธอ
จำได้ไหม คันที่เธอชอบไง

ราชาเศศ: รถของเล่นหรือจริงๆหรือ

โรหิต: เธอรู้มั้ยว่ามันหายไปไหน

ราเชศ: อาจมีใครขโมยไป หรือไม่งั้นมันอาจจะร่วงตกลงมาก็ได้มั้ง

โรหิต: ร่วงตกลงมาเหรอ ฉันดูหมดทุกแห่งแล้วนี่นาแต่ไม่เห็นว่ามันอยู่แถวนี้เลย
ฉันว่าเราน่าจะไปแจ้งตำรวจนะ รถคันนี้นั้นนะฉันซื้อมาตั้งแพงๆ
พนันได้เลยว่าตำรวจจะลากคอไอ้หัวขโมยมาเข้าคุกได้แน่
พวกขโมยรถยนต์กับอะไรต่ออะไรนี่เข้าคุกกันมาเยอะแล้ว

ราเชศ: ฉันว่าฉันซ้กจะไม่ค่อยสบายแล้วซี

โรหิต: อย่าเป็นห่วงไปเลย ตำรวจจะหาตัวขโมยได้แน่ และมันจะต้องเสียใจแน่นอน
เพราะมันจะต้องเข้าคุก ฉันอยากให้ตำรวจพิมพ์ลายนิ้วมือมันแล้วจับมันใส่กุญแจมือ

ราชาเชศ: ฉันว่าอาการฉันชักจะแย่ลงแล้วละซี

โรหิต: ราเชศ สบายใจเถอะ ฉันจะจัดการให้เขาเอาตัวไอ้หัวขโมยเข้าคุกให้ได้
แล้วไม่ให้มันกินอะไรเลยนอกจากน้ำกับขนมปังอย่างเดียวทั้งเดือนเลย

ราชาเชศ: (คิดในใจ ฉันอิจฉาโรหิตที่มีของเล่นตั้งมากมาย
แล้วตอนนี้ฉันต้องตกที่นั่งลำบากแล้ว
ครูที่โรงเรียนเซนเคยสอนว่าเราไม่ควรอยากได้ของของคนอื่นเขา
และคนเราควรพอใจในสิ่งที่ตนมี ที่จริงฉันน่าจะเชื่อที่ครูสอน
ฉันว่าฉันควรจะบอกความจริงเกี่ยวกับรถของเล่นให้โรหิตฟังจะดีกว่า
ฉันไม่อยากติดคุกแล้วอดกินข้าวที่บ้าน พ่อแม่ก็ต้องโกรธฉันด้วย)

(พูดดังๆ) ฉันเจอตัวขโมยแล้ว ฉันจับตัวมันได้แล้ว มันชื่อราชาเชศ
อย่าเรียกตำรวจนะ ... ฉันเป็นขโมยเองแหละ ขอโทษด้วย
ฉันอิจฉาเธอเลยแก่งทำให้รถพัง ฉันคิดว่าเป็นรถของเธอ
ตอนนี้ฉันรู้ตัวแล้วว่าทำผิด ยกโทษให้ฉันได้ไหม

โรหิต: ฉันยกโทษให้เธอได้แน่ ถึงอย่างไรมันก็เป็นความสูญเสียของเธอเอง
ก็นั่นมันเป็นของขวัญวันเกิดของเธอนี่

เรื่องที่ 2

นินราฟได้รับบทเรียนเกี่ยวกับการหลอกลวง

นินราฟ: วันนี้ฉันได้รางวัลแจ๊คพ็อตที่โรงเรียนมา

คือฉันได้รับใบข้อสอบเลขคืนมาห้าใบ และทุกใบได้คะแนนเต็มร้อยหมดเลย
แถมยังมีสติ๊กเกอร์พิเศษรูปรอยยิ้มติดมาทุกใบซะด้วย

บิณา: ดีใจด้วยนะ ฉันภูมิใจในตัวเธอมากเลย ฉันอยากจะทำอย่างเธอได้บ้างจัง
แต่เธอเพิ่งมีปัญหาเรื่องบวกเลขไม่เป็นเมื่ออาทิตย์ก่อนนี่เองไม่ใช่หรือ

นินราฟ: ถูกของเธอ ฉันยังบวกเลขไม่เป็นซักทีเลย

แต่พอฉันเอาแว่นกันแดดอันนี้มาใส่ปุ๊บ ฉันก็ได้คะแนนยอดเยี่ยมทันที

บิณา: เธอหัดทำเลขบ่อยมั้ย

นินราฟ: ไม่หรอก ไม่บ่อยเท่าไร

บิณา: ฉันอยากทำอะไรพิเศษให้เธอซักอย่าง เพราะฉันภูมิใจในตัวเธอมาก
ฉันรู้ว่าเธอต้องเรียนหนักที่เดี๋ยวกว่าจะได้คะแนนเต็มร้อยตั้งห้าหนะนั้นนะ

นินราฟ: ฉันไม่ต้องการให้เธอทำอะไรอย่างนั้นนะ บิณา ก็แค่เรื่องจิบจ้อยเท่านั้น

บิณา: เธอสมควรจะได้รางวัลพิเศษ

ฉันอยากให้นำพิกามิกกีเมาส์ของฉันที่เล่นเพลงเพราะๆ ได้ส่งเพลงกับเธอ

นินราฟ: ฉันยอมรับนาพิกานั้นไม่ได้หรอกนะ บิณา ฉันไม่สมควรได้รับเลยจริงๆ

บิณา: นินราฟ ก็เธอมานะบากบั่นเล่าเรียนมาตั้งเยอะ เธอจึงสมควรได้รับมัน
ใครที่ทำได้อย่างนี้ก็ถือว่าเยี่ยมมากแล้ว

นिरาฟ: ไม่หรรอก ไม่ใช่เลย

บิณา: ใช่สิ แต่ขอถามหน่อยเถอะนะ นีราฟ $8 + 8$ ได้เท่าไร

นिरาฟ: ขอคิดดูหน่อยก่อน อ้อ ใช่แล้ว ได้ 15

บิณา: ผิด แต่ลองดูใหม่อีกครั้งนะ $6 + 6$ ได้เท่าไร

นिरาฟ: เอ้อ ... ฉันว่าได้ 14

บิณา: เธอคงจะประหม่าไปหน่อยมั้ง เอาอย่างนี้ $2 + 1$ ได้เท่าไร

นिरาฟ: 4 มั่ง

บิณา: 4 เหรอ เรอบวกเลขไม่เป็นเอาเลยแหละ

นिरาฟ: แล้วเธอคิดว่าฉันทำเป็นนั่นเหรอ

บิณา: ถ้าอย่างนั้นเธอทำข้อสอบได้เต็มร้อยตั้งห้าครั้งได้ยังไงล่ะ

นिरาฟ: ก็คำตอบมันโผล่ขึ้นมาต่อหน้าฉันเองนี่
มันเหมือนกับมาจากนอกโลกยังไงงั้นเลย

บิณา:

พนั้นได้เลยว่าแว่นกันแดดของเธอต้องมีส่วนในการที่คำตอบมันโผล่ขึ้นมาต่อหน้าเธอ
งั้นด้วยไฉ้มัยล่ะ

นिरาฟ: แล้วเธอเชื่อฉันหรือเปล่า

บิณา: ไม่เหรอก เธอหลอกกรีเปล่า มีใครช่วยเธอรีเปล่า

นिरาฟ: ฉันอายุจิงเลย

บิณา: การหลอกหลวงเป็นสิ่งที่ผิด ฉันไม่เข้าใจเลยว่าเธอหลอกหลวงไปทำไม

นिरาฟ: ฉันแค่มียคำตอบมาจากพวกเพื่อนๆเท่านั้น

บิณา: การโกงไม่ใช่การียมคำตอบมาจากเพื่อน
เธอเอาคำตอบพวกนั้นมาโดยไม่ได้รับอนุญาต อย่างนี้เขาเรียกว่าขโมย

นिरาฟ: ก็มันไม่มีทางอื่นที่ง่ายกว่านี้เน้า ก็เพราะอย่างนี้ฉันถึงต้องโกงอยู่เรื่อยไป
เธอเข้าใจมั้ย

บีนา: ครุคิดว่าเธอคิดเลขเป็นทั้งๆที่ความจริงเธอคิดไม่เป็น
แล้วคราวนี้เธอจะทำยังไงต่อไป

นिरาฟ: ก็โง่งมันต่อไปแหละ ฉันคงต้องทำยังงั้น

บีนา: ครูกับพวกเพื่อนๆของเธอคงจะไม่มีทางไวใจเธอได้แน่
ถ้าเธอโง่งที่โรงเรียนได้ เธอก็จะเริ่มต้นโง่งที่อื่นๆได้
แล้วก็จะลามออกไปถึงเรื่องอื่นๆที่เธอทำ สุดท้ายเธอก็จะกลายเป็นจอมหลอกลวง

นिरาฟ: ไม่มีใครเห็นสายตาของฉันได้เวลาที่ฉันใส่แว่นกันแดดเอาไว้
ไม่มีใครในโลกนี้ที่จะรู้ว่าฉันหลอก ยกเว้นเธอ

บีนา: นั่นไม่จริงหรอก เธอลืมใครไปบางคน

นिरาฟ: ใครเธอ

บิณา: เธอลืมอรหันต์ภควันไปแล้วหรือ อรหันต์ภควันเห็นทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำ เธอกำลังเอาสิ่งที่ไม่ใช่ของเธอไปใช้ประโยชน์ เธอจำไม่ได้หรือที่เราเคยเรียนมาว่าเราจะไต่บาปเมื่อเราทำเรื่องแบบนี้

นिरาฟ: โอ๊ย ตายแล้ว! ฉันลืมเรื่องบาปบุญคุณโทษไปสนิทเลย ฉันไม่อยากหลอกลวงใครอีกแล้ว ฉันไม่อยากทำอะไรที่เป็นบาปอีกต่อไปแล้ว อาจเป็นเพราะบาปกรรมที่ฉันเคยทำมาแต่ปางก่อน ฉันถึงได้หัวทึบอย่างนี้

บิณา: ฉันดีใจที่เธอตระหนักถึงเรื่องนี้ได้เอง เธอเอาสติเกอรรูปรอยยิ้มกลับไปคืนครูเสียเถอะ

นिरาฟ: ฉันต้องทำอย่างนั้นด้วยหรือ

บิณา: ต้องซี เธอต้องซื่อสัตย์กับทุกคน รวมทั้งกับตัวเธอเองด้วย

นिरาฟ: ฉันจะไปขอให้ครูช่วยสอนวิชาเลขให้

บิณา: แล้วก็อย่าสวมแว่นจีเงานั้นไปหาครูละ

นिरาฟ: ฉันว่ามันก็ไม่ยุติธรรมหรอกนะที่ได้คำตอบที่ไม่ใช่ของตัวเอง และนอกจากนั้นแล้ว ฉันยังต้องทำคะแนนที่ดีให้ได้ด้วยตัวของฉันเองด้วย แล้วนี่เธอยังจะให้หน้าพิกามิกก็เม้าส์ที่ร้องเพลงได้นั้นกับฉันอยู่อีกหรือเปล่า

บิณา: ไม่หรอก แต่ฉันมีของขวัญอีกอย่างหนึ่งให้เธอ

นिरาฟ: อะไรหรือ

บิณา: แบบคิดเลขเร็วที่จะช่วยให้เธอเรียนวิชาบวกเลขได้ไงละ กลับบ้านกันได้แล้ว

เรื่องที่ 3

รามได้บทเรียนเกี่ยวกับความเห็นแก่ตัว

สุเขต: ฉันแทบจะทนรอไปงานปาร์ตี้ที่โรงเรียนไม่ไหวแล้ว ฉันตื่นเต้นจังเลย เธอไม่ตื่นเต้นบ้างเลยหรือ

ราม: ฉันก็ตื่นเต้นเหมือนกันแหละ ฉันว่ามันต้องสนุก และมันส์ระเบิดแน่ๆ

สุเขต: แม่ฉันจะทำข้าวโพดคั่วให้ฉันติดตัวไปด้วย ของโปรดของฉันเลยแหละ

ราม: แม่ฉันก็จะทำขนมคั๊กก็ช็อคโกแลตชิพให้ฉันโหลหนึ่ง

สุเขต: ฉันชอบกินขนมคั๊กก็ช็อคโกแลตชิพ

ราม: ฉันไม่สนหรอกว่าเธอจะชอบหรือไม่ชอบ แต่ฉันเป็นคนที่จะหิ้วมันไป ไม่ใช่เธอสักหน่อย

สุเขต: เธอจะไม่แบ่งให้ฉันมั่งเลยหรือ

ราม: ล้อเล่นรีไรงนะ ดูทำหน้าที่เข้าชิ ปากอ้าฟันยื่น
มองเข้าไปได้จนเห็นกระเพาะเลยเชียว นี่ไง คั๊กก็ช็อคโกแลตชิพโหลหนึ่ง
คั๊กก็สุดอร่อย ของฉันคนเดียว จ้างฉันก็ไม่แบ่งให้ใครกินทั้งนั้น

สุเขต:

เราเคยเรียนในชั่วโมงศาสนาขึ้นมาแล้วไงว่าเราควรแบ่งปันสิ่งที่เรามีกับคนอื่น ๆ เพื่อหัดให้เป็นนิสัย เราน่าจะแบ่งขนมของเราให้กับพวกเพื่อนๆ

ราม: นั่นมันเรื่องเด็กๆ ถ้าฉันเอาขนมมา ฉันก็จะกินมันให้เกลี้ยงเชียว

สุเขต: งั้นเราไปเจอกันที่งานคืนนี้ก็แล้วกันนะ

(ทั้งคู่จากไป)

หลังจากงานปาร์ตี้:

สุขเขต: งานนี้มันส์ระเบิดไปเลยนะ สนุกมาก ใช่มั้ย

ราม: (ก้มศีรษะต่ำมาก) เฮ้อ ฉันรู้สึกแย่จัง! และฉันหมายความว่าแย่จริงๆนะ

สุขเขต: เป็นไรไปล่ะ

ราม: ท้องฉันนะซี มันปวดจวนจะแยอยู่แล้ว
ยังคงมีหมีสองตัวเข้าไปพืดกันอยู่ในนั้นเลย

สุขเขต: ให้ฉันโทรเรียกแม่เธอมั้ยล่ะ

ราม: อย่างนะ สุขเขต แม่บอกให้ฉันเอาขนมไปแบ่งกันกินกับพวกเพื่อนๆ
แต่ฉันไม่ได้แบ่ง ซึ่แม่รู้ละก็ฉันโดนเหยียบแบนแน่ๆ ฉันฟาดขนมคนเดียวซะเกลี้ยง

สุขเขต: ทำไมเธอถึงจะโดนเหยียบล่ะ

ราม: ก็ฉันฟาดขนมซะเกลี้ยงเลยไง

สุขเขต: ทำไมเธอไม่คิดเรื่องนี้เสียแต่แรกล่ะ จะได้ไม่กินเสียคนเดียวหมด

ราม: ฉันมันเห็นแก่ตัวไปหน่อย เลยไม่ยอมให้ใครมาแบ่ง

สุขเขต: เธอควรรู้จักแบ่งปันและไม่เห็นแก่ตัวกับคนอื่นๆเขานะ

ราม: เธอพูดถูกทีเดียว ... ฉันคิดว่าฉันกำลังจะตายแน่ๆ
กระเพาะฉันร้าวไปหมดแล้ว
แม้แต่กระเพาะของฉันยังบอกให้ฉันรู้จักแบ่งปันเสียบ้างเลย

สุขเขต: เธอรู้บทเรียนของเธอรึยังล่ะ

ราม: รู้แล้ว ฉันจะยอมแบ่งปันข้าวของต่างๆไปตลอดชั่วชีวิต ฉันจะยุติธรรม
และเรื่องแบบนี้จะไม่เกิดขึ้นอีกเลย ฉันสัญญาว่าจะทำในสิ่งที่ถูกต้อง จะรู้จักแบ่งปัน

สุขเขต: ฉันก็จะแบ่งปันกับเธอด้วยคนนะ ราม และฉันจะทำเดี๋ยวนี้เลย

ราม: เธอจะแบ่งอะไรให้ฉันเธอ

สาเหตุ: ก็ยาแก้ปวดท้องของแม่ฉันไง ไปกันเถอะ

เรื่องที่ 4

ระวีได้รับบทเรียนเกี่ยวกับการขโมย

โรหิต: ฉันดีใจจังที่รามชวนให้เราไปเล่นที่บ้านเขา ฉันสนุกมากเลยละ แล้วเธอล่ะ สนุกไหม

ระวี: เธอต้องคิดว่าเขาเป็นเจ้าของร้านขายของเล่นนั่นๆเลย เขาต้องรวยแน่ๆ หรือไม่ก็ต้องเฉียดไปละ

โรหิต: เขามีทุกอย่างที่เธอคิดออกนะแหละ ของเล่นเพียบไปเลย เขามีป้อมกองทัพอินเดียน ชุดยิมเดินป่าขนาดเท่าของจริง แล้วก็ยังมีชุดชิงช้าหลังบ้านชุดเบ้อเร่อเลยอีกด้วย

ระวี: ฉันเห็นเครื่องทำไอศกรีมอยู่ในตู้เขาด้วยละ และยังมีจักรยานสามคันและรถสามล้ออีกตั้งสองคัน

โรหิต: ฉันชอบชุดทหารของเล่นของเขาจัง ทำเหมือนย้งกับทหารจริงๆไม่มีผิด

ระวี: ที่ฉันมีทั้งหมดก็แค่ตุ๊กตาทหารตัวเดียวเอง

โรหิต: เธอมีจริงๆหรอ

ระวี: นี่ไง ฉันจะให้เธอดู (เขาหยิบตุ๊กตาทหารออกมา)

โรหิต: นั่นดูย้งกับตุ๊กตาทหารของรามแน่ะ ตุ๊กตาพวกนั้นราคาตกตัวละตั้ง 20.00 เหรียญเชียวนะ ปูเธอซื้อให้หรอ

ระวี: เอ้อ ก็ไม่เชิงหรอก

โรหิต: ฉันพนันว่าต้องเป็นแม่เธอแน่ เธอได้มาเมื่อไหร่ล่ะ วันเกิดเธอหรือ
ฉันไม่เคยเห็นมาก่อนเลย

ระวี: เปล่าหรอก ฉันเพิ่งได้มาไม่นานนี้เอง ไม่ใช่ของขวัญวันเกิดหรอก

โรหิต: เธอเอามันไปที่บ้านรามหรือเปล่า ฉันก็ไม่เห็นมันตอนนั้นเหมือนกันนะ

ระวี: ฉันจะบอกอะไรให้ถ้าเธอสัญญาว่าจะไม่บอกใคร ตึกตาตัวนี้มันเป็นของราม
แต่ตอนนี้มันเป็นของฉันแล้ว

โรหิต: รามให้เธอมาหรือ

ระวี: เปล่าหรอก เขาไม่ได้ให้ ฉันเจอมันนอกบ้านที่สนาม

โรหิต: เธอเจอมันตรงไหนนะ

ระวี: บอกตามตรงนะ ก็เจอมันในกล่องของเล่นของเขานะแหละ

โรหิต: ระวี เธอขโมยปืนมาจากกรมด้วยหรือเปล่า

ระวี: ไม่มีทาง ฉันไม่เรียกว่าขโมยหรอก เธอเคยได้ยินที่เขาพูดว่า
“ คนไหนเจอเอาไปเลย คนไหนของหายก็เสียใจไป” บ้างไหม

โรหิต: ฉันอายุที่มีเพื่อนอย่างเธอ

ระวี: ตอนฉันเล่นอยู่ในห้องเขานะ ฉันก็นับตุ๊กตาเขาดู
เชื่อกันว่าเขามีตุ๊กตาทหารตั้งสิบเอ็ดตัวนะ ฉันไม่มีซักรตัวเดียว แต่ตอนนี้ฉันมีแล้ว

โรหิต:

เธอจำไม่ได้หรือว่าครูที่โรงเรียนเซนของเราเคยพูดอะไรไว้เกี่ยวกับการขโมยของนะ

ระวี: ฮือ ครูเคยพูดว่าเราไม่ควรขโมย

และเราไม่ควรเอาของของคนอื่นไปโดยไม่ได้รับอนุญาต

เราไม่ควรเอาของที่เราก็กัดได้มาเป็นของของเราเอง เพราะมันไม่ใช่ของของเรา

โรหิต: ถูกแล้ว

ระวี: แต่ เมื่อเราเอาอะไรไปมันก็คล้ายกับการขอยืมนะแหละ

ไม่ใช่การขโมยซักรหน่อย คำสอนนั้นมันสำหรับคนที่อยู่ในอินเดีย
แต่เราอยู่ในอเมริกา เพราะฉะนั้นก็เอามาใช้กับเราไม่ได้หรอก

โรหิต: เฮ้อ เธอสับสนแล้วละ เราเป็นพวกเซน และพวกเซนไม่ขโมย

ไม่ว่าเราจะอยู่ที่ไหนทั้งนั้น การขโมยคือการทำกรรมชั่ว (บาป)

ระวี: จริงหรือ

โรहित: การขโมยเป็นการทำผิดนะ ะวี มันไม่สำคัญหรือกว่าใครจะมีเงินหรือไม่มี
การขโมยก็คือการขโมย และเท่าที่กรรมมาเกี่ยวข้อง
เราจะมีกรรมชั่วจากการกระทำแบบนี้

ะวี: ไม่ยุติธรรมเลยที่รามมีของเล่นตั้งเยอะแยะอย่างนั้น และฉันไม่มีเลย
ฉันแค่พยายามจะไม่ให้ช่องว่างมันห่างมากนักเท่านั้น

โรहित: พ่อเคยพูดว่า “ ชีวิตไม่ยุติธรรมเสมอไป”
เราทุกคนจำเป็นต้องเรียนรู้ที่จะยอมรับความจริงข้อนี้
และถ้าเรายังคงทำกรรมชั่วอยู่สืบไปแล้วละก็
มันจะยิ่งทำให้เราต้องทุกข์ทรมานมากยิ่งขึ้น เพราะฉะนั้น
ทำไมเราถึงจะไม่เลิกทำกรรมชั่วแล้วหันมาทำในสิ่งที่ถูกต้องเสียล่ะ

ะวี: โรहित ฉันจะขจัดกรรมชั่วได้ด้วยหรือ

โรहित: ได้ซี เธอย่อมทำได้ ก่อนอื่น
เธอจะต้องเอาของเล่นไปคืนรามแล้วขอโทษเขาเสีย
จากกันบึ้งของหัวใจของเธอเลยนะ

ระวี: ฉันเสียใจจริงๆ รามจะต้องโกรธฉันแน่ๆ ฉันไม่กล้าเอาไปคืนหรอก

โรหิต: ถ้ามันจะทำให้เธอรู้สึกดีขึ้น ฉันจะไปกับเธอด้วย มาซิ ไปกันเถอะ

ระวี: รีบหน่อย จะได้สิ้นเรื่องสิ้นราวไปเสียที ฉันได้รับบทเรียนจากเรื่องนี้แล้ว
ฉันจะไม่มีวันเอาของของคนอื่นมาเป็นของตัวเองอีก เร็วเข้า! รีบไปกันเถอะ

เรื่องที่ 6

ราชาเศศได้รับบทเรียนเกี่ยวกับการตั้งฉายาที่ไม่ดีให้คนอื่น

ราชาเศศ: แย่จัง ช่วยสุดๆ วันนี้มันเลวอะไรยังงี้เนะ ไม่ว่าจะอะไรก็อย่าแหย่ไปซะหมด

นุทาน: เธอหงุดหงิดอะไรมาเธอ

ราชาเศศ: มันก่การอะไรของเธอด้วยล่ะ เธอมันนั่งตัวแสบสู้รู้ไปซะทุกเรื่อง
ผีเข้ารีใจถึงได้มาทำลั้บๆล่อๆอยู่แถวนี้

นุทาน: เอ้อ มันแค่คิดว่าฉันน่าจะถาม

ราชาเศศ: พวกผู้หญิงอย่างเธอก็เป็นแค่พวกเง่าทั้งนั้น
เอาแต่คอยกวนโมโหพวกผู้ชายแล้วก็ตั้งคำถามโง่ๆ

นุทาน: ราชาเศศ เธอหยาบคายมากนะ

ราชาเศศ: เธอมาจากไหนกันจ๊ะ นอกโลกรีใจ
ท่าทางยังกะเค้กผลไม้กับตัวประหลาดผสมกันไม่มีผิด

นุทาน: เธอรู้จักคำโบราณที่ว่า “ อันนินทากาเลเหมือนเทน้ำ
ไม่ชอกช้ำเหมือนเอามีดมารีดหิน ” บ้างไหม

ราชาเศศ: อ้อ นั่นมันเป็นเพราะเธอมันหัวทิ่ม กะโหลกหนาเหมือนลาวยังไงยังงั้นเลย

นุทาน: พุดอะไรก็ไม่วู้ น่าเกลียดจัง

ราชาเศศ: ไม่รู้ตัวรีใจว่าเธอทำให้ฉันโมโห ออย่ามายุ่งได้มัย ยัยปีศาจสยอง

นุทาน: ฉันแน่ใจแล้วละว่าเธอโมโหจริงๆ เธอโมโหอะไรมาหรือ
บางทีฉันอาจจะช่วยเธอได้นะ

ราเชศ: ฉันโมโหรามเขานะ เขาทำให้ฉันโกรธมาก

นุทาน: เขาทำร้ายเธอหรือ

ราเชศ: เขาทำร้ายความรู้สึกฉันนะ ไม่รู้ว่ากลัวดียังไงถึงมาทำกับฉันหยิ่งจี้

นุทาน: เขาทำอะไรงั้นหรือ

ราเชศ: เขาตั้งฉายาบ้าๆให้ฉัน รามเรียกฉันว่าไอ้ไก่อ่อนเฟื่องสอนชั้น

นุทาน: นั่นทำร้ายความรู้สึกเธอรีใจ

ราเชศ: แน่ละ ถ้าเป็นเธอบ้างจะไม่เจ็บเลยหรือ

นุทาน: อ้อ วันหนึ่งนะ

มีเพื่อนฉันคนนึงมาตั้งฉายาฉันว่าแค่ผลไม้ผสมตัวประหลาดและปีศาจสยองในวันเดียวกันเลย นอกจากนั้นยังบอกว่าฉันโง่พอๆกับลาอีกด้วย

ราเชศ: ทั้งหมดนี้ในวันเดียวกันเลยหรือ ล้อเล่นรีเปล่าเนี่ย

นุทาน: ฉันไม่ล้อเล่นเรื่องพวกนี้หรอก ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นในวันเดียวเท่านั้น

ราเชศ: ถ้าเป็นฉันละก็มีหวังได้ชกหน้าไอ้คนปากบอนนั่นแหลกไปแล้ว
เธอทำงานรีเปล่า

นุทาน: ฉันเปล่า

ราเชศ: ฉันจะต้องเตะมันให้พินหลุดแล้วแถมจิกผมมันด้วย เธอทำหรือเปล่า

นุทาน: ฉันก็ไม่ได้ทำอย่างนั้นด้วยเหมือนกัน

ราเชศ: เอ ดูเหมือนว่ามันน่าจะเจออะไรเจ็บๆซักอย่างนะ ใครกันล่ะ ไอ้หมอนี่
ฉันจะต้องต่อว่ามันซักหน่อยแล้ว ฉันจะจัดการอัดมันให้แทนเธอ

นุทาน: ราเชศ เธอก็รู้จักเด็กคนนี้

ราเชศ: ใครกัน ฉันจะอัดให้สลบเลยเชียว บอกฉันชื่อว่าใคร

นุทาน: ก็เธอเองไงล่ะ ราเชศ

เธอเพิ่งชุดเอาสารพัดสรรพนามน่าสยดสยองนั้นมาตั้งฉายาให้ฉันเมื่อไม่กี่นาที่มานี้เอง

ราเชศ: แล้วทำไมเธอถึงไม่โมโหอย่างฉันล่ะ ฉันขอโทษเธอจริงๆนะ

นุทาน:

ฉันเรียนรู้มานานแล้วในชั่วโมงศาสนาเซนว่าอย่าไปกังวลใจกับเรื่องพวกนี้
ฉันไม่คิดว่ามันเป็นเรื่องจริง เพราะฉะนั้นฉันถึงได้ไม่โกรธ นอกจากนั้นแล้ว
การโกรธยังทำให้ฉันมีกรรมชั่วอีกด้วย และนั่นจะทำให้ฉันต้องทรมานมากขึ้น

ราเชศ: เพราะฉะนั้นเธอถึงได้ไม่พยายามแม้แต่จะตอบโต้เอาคืนกับฉัน

นุทาน: ไม่หรอก ราเชศ

การตั้งฉายาไม่ดีให้กันและอะไรทำนองนี้เป็นสิ่งที่ไม่ดีสำหรับวิญญาณของเรา

ราเชศ: อ้อ รู้แล้ว ชาวเซนจะไม่เรียกใครว่าเป็นตัวกาลิ ตัวเลื่อยคลาน หรือหน้าหมู

นุทาน:

เราได้รับการอบรมสั่งสอนในโรงเรียนศาสนาเช่นไม่ให้เรียกใครว่าคนโง่หรือเซ่อ

ราเชศ:

ชาวเช่นไม่อาจเป็นเช่นได้ถ้าไม่ปฏิบัติตามหลักการของเช่นตามที่ท่านมหาวีรได้สั่งสอนไว้ เพราะฉะนั้น ฉันจึงเป็นไอ้คางคกน่าชัง

นุทาน: ดูซิว่าเธอเพิ่งพูดอะไรออกไป ตอนนี้เธอเอาพรุสวาจามาใช้กับตัวเองแล้ว

ราเชศ: ดูท่าฉันจะหมดหนทางแล้วซิ

นุทาน: คราวหน้าเวลาใครมาใช้คำพรุสวาทกับเธอ ก็อย่าไปโกรธเลย แล้วเธอก็จะรู้สึกเจ็บ

ราเชศ: อือ ฉันจะลองพยายามดูนะ นุทาน

นุทาน: เธอจะต้องคอยระวังปากของตัวเองไว้ด้วย อย่าโกรธคนอื่น อย่าใช้วาจาไม่ดีกับเขา

ราเชศ: เธอพูดถูกทีเดียว ฉันจะพยายามทำตัวให้ดีกว่านี้ เธอช่วยฉันมากเสียจนฉันต้องหาฉายามาตั้งให้เธออีกฉายาหนึ่งซะแล้ว

นุทาน: อย่างนะ ราเชศ อย่างนะ อย่าง

ราเชศ: ไม่รู้ละ ฉันจำเป็นต้องเรียก

นุทาน: คราวนี้เธอจะตั้งฉายาให้ฉันเป็นตัวอะไรอีกล่ะ
นั่งปากแข็งจี้หรือว่าฉายาหน้าเบอะดี

(ราเชศสั่นศีรษะปฏิเสธ)

ราเชศ: ไม่หรอก ฉันเพียงอยากจะเรียกเธอว่า นุทานผู้ยิ่งใหญ่

นุทาน: ฉันชอบฉายานี้มากกว่าทุกฉายาที่เธอตั้งให้ฉันมาก่อนหน้านี้ทั้งนั้นเลย
ขอบใจมากนะจ๊ะ ราเชศ

ราเชศ: ไม่เป็นไรหรอก เธอเป็นนางงามผู้แสนดีและสุดอัศจรรย์ น่าสนุกดีนะ
ฉันชื่อราเชศ ฉันมีหน้าที่ตั้งฉายาเพราะๆให้ชาวบ้านนับตั้งแต่นี้เป็นต้นไป ถูกมั๊ยจ๊ะ
นุทาน ผู้มหัศจรรย์

นุทาน: ไซแล้วจ๊ะ พ่อเคยตำเตี้ยตม้น้ำตาลโตนด

ราเชศ: โอ๊ย นั้นยังสวนฉันรีใจจ๊ะ แม่นางงามมหัศจรรย์จ๋า

นุทาน: ฉันรูว่านั้นจะทำให้เธอเจ็บลงได้นะจ๊ะ พ่อเคยตำเตี้ยตม้น้ำตาลโตนด